

Sygn. akt IXKa 67/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - IX Wydział Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący - **SSO Mirosław Wiśniewski**

Sędziowie - **SSO Marzena Polak**

- **SSO Andrzej Walenta (spr.)**

Protokolant - **st. sek. sąd. Magdalena Maćkiewicz**

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu **Marzenny Mikołajczak,**

po rozpoznaniu w dniu 03 kwietnia 2014r.,

sprawy **H. K.** oskarżonego o przestępstwa z art. 233§1 kk, art. 239§1 kk w zw. z art. 11§2 kk, art. 233§1 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez **oskarżonego H. K.** od wyroku Sądu Rejonowego w Brodnicy z dnia 13 listopada 2013r., sygn. akt IIK 195/13,

I. **utrzymuje w mocy** zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. **zasądza** od H. K. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Brodnicy) kwotę 170zł. (sto siedemdziesiąt złotych) tytułem opłaty sądowej za II instancję oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego.

Sygn. akt IXKa 67/14

UZASADNIENIE

H. K. został oskarżony o to, że

I. w dniu 17 marca 2010r. w Komendzie Powiatowej Policji w B., woj. (...), składając zeznania mające służyć za dowód w toku postępowania przygotowawczego Ds. (...)przeciwko R. R., podejrzanemu o przestępstwo z art. 178a§ 1 kk, będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę na okoliczności kierowania przez siebie w dniu 24 listopada 2009r. w J. samochodem marki T. (...) o nr rej. (...), podczas gdy w rzeczywistości autem tym we wskazanym dniu kierował w stanie nietrzeźwości R. R. i tym samym utrudniał postępowanie karne, pomagając sprawcy przestępstwa w uniknięciu odpowiedzialności karnej -

- **tj. o przestępstwo z art. 233§1 kk, art. 239§1 kk w zw. z art. 11 §2 kk;**

II. w dniu 26 kwietnia 2010r. w Sądzie Rejonowym w B., woj. (...), składając zeznania mające służyć za dowód w toku postępowania sądowego IIW (...) przeciwko R. R., obwinionemu o wykroczenie z art. 86§1 kw, będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę na okoliczności kierowania przez siebie w dniu 24 listopada 2009r. w J. samochodem marki T. (...) o nr rej. (...), podczas gdy w rzeczywistości autem tym we wskazanym dniu kierował w stanie nietrzeźwości R. R. -

- **tj. o przestępstwo z art. 233§1 kk;**

III. w dniu 23 kwietnia 2012r. w Sądzie Rejonowym w B., woj. (...), składając zeznania mające służyć za dowód w toku postępowania sądowego I1K (...) przeciwko R. R., oskarżonemu o przestępstwo z art. 178a§ 1 kk, będąc uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę na okoliczności kierowania przez siebie w dniu 24 listopada 2009r. w J. samochodem marki T. (...) o nr rej. (...), podczas gdy w rzeczywistości autem tym we wskazanym dniu kierował w stanie nietrzeźwości R. R. i tym samym utrudniał postępowanie karne, pomagając sprawcy przestępstwa w uniknięciu odpowiedzialności karnej -

- **tj. o przestępstwo z art. 233§1 kk, art. 239§1 kk w zw. z art. 11 §2 kk;**

Sąd Rejonowy w Brodnicy wyrokiem z dnia 13 listopada 2013r. (sygn. akt I1K 195/13):

I/ uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu w punkcie **I** i **III** aktu oskarżenia czynów, z tym ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 233§1 kk, art. 239§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to w myśl art. 11 §3 kk na mocy art. 239§1 kk w zw. z art. 91 §1 kk wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

II/ uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie **II** aktu oskarżenia czynu, tj. występku z art. 233§1 kk i za to na mocy art. 233§1 kk wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

III/ na mocy art. 85 kk, art. 86§1 kk i art. 91§2 kk w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych w punktach I i II wyroku wymierzył karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności;

IV/ na podstawie art. 69§1 i §2 kk w zw. z art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat tytułem próby;

V/ na mocy art. 71 §1 kk i art. 33§1 i §3 kk obok kary łącznej pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przyjmując za równowartość jednej stawki kwotę 10 złotych;

VI/ zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 170 złotych tytułem opłaty i obciążył go pozostałymi kosztami sądowymi;

VII/ zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. T. G. kwotę 420 złotych wraz z należną stawką podatku VAT tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł oskarżony** zaskarżając wyrok w całości i podnosząc zarzuty:

1. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przyjęcie, że wina oskarżonego w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzi wątpliwości w sytuacji gdy dowody prowadzą do odmiennego wniosku,
2. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk w zw. z art. 5§2 kpk poprzez nieuwzględnienie na korzyść oskarżonego rozbieżności w zeznaniach świadków co do okoliczności wskazanych w sprawie I1K (...), a tym samym nie rozstrzygnięciu okoliczności, które budziły nie dające się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego.

W związku z powyższymi zarzutami oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylene wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się oczywiście bezzasadna.

Podniesione przez oskarżonego zarzuty wytykające Sądowi Rejonowemu dowolne ustalenia faktyczne oraz dokonanie niewłaściwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego jak również nie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, są nietrafne. Prawidłowość dokonanej analizy dowodowej nie budzi zastrzeżeń sądu

odwoławczego zaś przedstawiona w apelacji argumentacja sprowadzająca się w gruncie rzeczy do przedstawienia poglądów skarżącego w kwestii tego w jaki sposób należało ocenić zebrane dowody i jakie poczynić wnioski, nie może skutecznie podważać stanowiska sądu orzekającego. Ustalenia faktyczne poczynione bowiem przez sąd meriti są wynikiem rzetelnej oceny dowodów, w której nie ujawniły się błędy logiczne czy faktyczne. Jednocześnie sąd I instancji w oparciu o prawidłowo przeprowadzone postępowanie dowodowe wyjaśnił wszystkie znaczące dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktyczne.

Istota apelacji sprowadza się do zasygnalizowania, że analiza zeznań świadków M. L. i M. N. nie jest dokładna bowiem nie uwzględnia szeregu różnic występujących w ich relacjach, lecz z tak sformułowaniem stanowiskiem skarżącego nie można się zgodzić. Zeznania M. L. i M. N. ocenione zostały wystarczająco starannie i w analizie tej nie sposób doszukać się zaniechań i błędów wypunktowanych w apelacji. Relacje w/w świadków jednoznacznie świadczą, że kierującym samochodem T. (...) w dniu 24 listopada 2009r. w J. był R. R., co zostało zresztą stwierdzone prawomocnym wyrokiem skazującym R. R. za czyn z art. 178a§1 kk w sprawie IIK (...) oraz ukaraniem go za czyn z art. 86§1 kw w sprawie IIW (...). Zeznania M. L. i M. N. są spójne, logiczne i nie pozostawiają wątpliwości, że w okolicznościach przez nich opisywanych kierowcą T. (...), z którą się zderzyli, był R. R.. Zgodnie i stanowczo wskazywali, że zaraz po kolizji podeszli do T. i w samochodzie znajdował się tylko R. R., który siedział na fotelu kierowcy. Podali jednocześnie, że nikogo więcej nie było ani w samochodzie ani w jego pobliżu, dodając, że oskarżonego H. K. poznali dopiero w związku ze sprawami karnymi toczącymi się przeciwko R. R.. Wykluczyli też możliwość by ktoś mógł oddalić się z miejsca zdarzenia.

Materiał sprawy nie ujawnił okoliczności z powodu których należałoby zeznania M. L. i M. N. odrzucić. Nie mieli oni powodu by zeznawać fałszywie i bezpodstawnie obciążać inną osobę popełnieniem przestępstwa prowadzenia samochodu w stanie nietrzeźwości i wykroczenia drogowego, zwłaszcza, że nie znali R. R. zaś z oskarżonym mieli po raz pierwszy styczność przy okazji spraw IIK (...) i IIW (...). Poza tym nie mieli żadnego interesu w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy (ani spraw w których oskarżonym był R. R.) w związku z czym nie sposób posądzać ich o nieszczerłość.

Biorąc pod uwagę przekonujące zeznania M. L. i M. N. należy stwierdzić, że oskarżony zapewniając w sprawach Ds. (...), IIW (...) oraz IIK (...) że to on kierował samochodem w dniu 24 listopada 2009r. w J., zeznawał nieprawdę, przy czym bezsporne jest, że został uprzedzony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Prawidłowość przesłuchania oskarżonego w sprawie Ds. (...) potwierdzają zeznania funkcjonariusza policji dokonującego tej czynności, tj. M. S.. Jednocześnie oskarżony swoją postawą utrudniał postępowanie w sprawach Ds. (...) oraz IIK (...) pomagając sprawcy przestępstwa (R. R.) w uniknięciu odpowiedzialności karnej.

W przekonaniu oskarżonego między zeznaniami świadków M. L. i M. N. zachodzi szereg sprzeczności, które nie zostały dostrzeżone przez sąd meriti, a które są na tyle istotne, że podważają wiarygodność tych świadków i poddają w wątpliwość prawidłowość ustaleń w niniejszej sprawie, jednakże różnice na które powołuje się oskarżony są w istocie pozorne i wcale nie zaważyły na wyniku sprawy. Wyjść należy od tego, że nie ma powodu by zarzucać świadkom nieszczerłość w sprawie, dlatego też część rozbieżności o których wspomina skarżący wynikają po prostu z upływu czasu i związanego z tym typowego osłabienia procesów pamięciowych, a nie celowego manipulowania faktami. Pozostała z kolei część różnic (dotycząca chociażby warunków pogodowych panujących w dniu zdarzenia czy prędkości z jaką wówczas świadkowie się poruszali i z jaką prędkością jechał kierowca T.), nie miała większego związku z niniejszą sprawą (której przedmiotem była kwestia odpowiedzialności oskarżonego za składanie fałszywych zeznań), stąd wytknięte świadkom różnice dotyczące raczej przyczyn i przebiegu kolizji aniżeli zachowania oskarżonego, wcale nie świadczyły o dowolności ustaleń stanowiących podstawę wyrokowania w niniejszej sprawie. Z kolei sugestie oskarżonego, że między zeznaniami M. L. i M. N. występują sprzeczności rodzące niepewność w zakresie tego kto był kierowcą T., wynikały ze skrajnie fragmentarycznej i wybiórczej analizy zeznań świadków. Wprawdzie w treści zeznań M. L. faktycznie można znaleźć sformułowanie typu: „nie widziałem kto kierował T. zanim doszło do zderzenia z naszym samochodem” natomiast świadek M. N. przyznał: „jak zbliżała się T. to nie widziałem ani kto kierował tym samochodem, ani ile było tam osób”; lecz akcentując te stwierdzenia oskarżony pomija łączną wymowę ich relacji. Zeznania świadków odnośnie tego kto był kierującym T. są kategoryczne i świadkowie nie mają najmniejszej wątpliwości w tym zakresie. Świadkowie nie widzieli kto był kierowcą T. wyłącznie do chwili kolizji (co zresztą jest zrozumiałe biorąc pod uwagę zasady logiki reguły doświadczenia), natomiast dalszy przebieg zdarzenia (kiedy mieli

osobisty kontakt z kierowcą T. od momentu kolizji aż do przyjazdu karetki i policji) pozwolił im na zorientowanie się kto kierował T.. Co istotne, podając, że kierowcą T. był R. R., zaprzeczyli stanowczo by na miejscu zdarzenia był H. K.. Obaj zgodnie zaznaczali, że z oskarżonym nikt nie podróżował i w czasie zdarzenia (jak i później) w samochodzie był sam.

Jednoznaczna wymowa zeznań M. L. i M. N. obaliła zatem wersję oskarżonego przeczącego by zeznawał fałszywie w sprawach Ds. (...), IIW (...) oraz IIK (...), na okoliczność opisaną w postawionych mu zarzutach; natomiast odmienne stanowisko zaprezentowane przez oskarżonego w apelacji jest wynikiem wyjątkowo jednostronnej oceny dowodów. Akceptując więc ustalenia sądu I instancji w całości oraz jego wnioski co do winy oskarżonego w zakresie wszystkich przypisanych mu czynów, Sąd Okręgowy uznał, iż brak jest podstaw do kwestionowania rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku, dlatego uznał apelację oskarżonego za oczywiście bezzasadną.

Zastrzeżeń nie budzi też orzeczenie o karze. Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe za poszczególne czyny (karę 5 miesięcy pozbawienia wolności za ciąg czynów z art. 233§1 kk w zw. z art. 239§1 kk, w zw. z art. 11 §2 kk oraz karę 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z punktu II a/o, tj. występki z art. 233§1 kk) uwzględnił należycie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk oraz ukształtował ich wysokość mając baczenie na konieczność zapewnienia realizacji celów kary. Wymiar jednostkowych kar pozbawienia wolności odpowiada stopniowi winy oskarżonego i stopniowi społecznej szkodliwości jego czynów. Kary te zostały wymierzone blisko dolnych granic zagrożenia, stąd nie mogą zostać uznane za zbyt surowe. Uwzględniają też właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz jego dotychczasową poprawną postawę. Także wypunktowane przez sąd I instancji okoliczności, które zostały uwzględnione przy orzekaniu o karze łącznej przekonały o trafności rozstrzygnięcia sądu meriti także w tej części i wymiar kary łącznej 6 miesięcy pozbawienia wolności należy zaakceptować. Relacje między czynami popełnionymi przez oskarżonego nie są tego rodzaju by uzasadniały ukształtowanie kary łącznej przy zastosowaniu innej zasady orzekania o karze łącznej niż przyjęta przez sąd I instancji. Zasadzie pełnej absorpcji sprzeciwiał się chociażby odległy związek czasowy.

W sprawie nie wystąpiły żadne uchybienia mogące stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze będące podstawą do uchylenia bądź zmiany wyroku z urzędu.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636§1 kpk w zw. z art. 8, w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2, w zw. z art. 3 ust 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, Nr 49, poz. 223 ze zm.), zasądając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Brodnicy) kwotę 170 złotych tytułem opłaty sądowej za drugą instancję oraz obciążając go wydatkami postępowania odwoławczego.